

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 113/03-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2003 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Daniela Švábyho prerokoval prijatú sťažnosť JUDr. A. M., K., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 628/98 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 628/98 p o r u š i l právo JUDr. A. M., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 628/98 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov

3. JUDr. A. M. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. JUDr. A. M. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13 200 Sk (slovom trinásťtisíc a dvästo slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. T. Š. č. 82179517/0900 vedený v Slovenskej sporiteľni, a. s., pobočke Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 11. júna 2003 sp. zn. I. ÚS 113/03 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť JUDr. A. M., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 628/98.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 18. júla 1995 podala bývalému Obvodnému súdu Košice 2 žalobu, ktorou sa domáhala zaplatenia 95 834 Sk od žalovaného Ing. Ľ. P. Konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 30 C 659/95. Po čiastočnom späťvzatí žaloby bolo konanie uznesením z 28. januára 1998 č. k. 30 C 659/95-63 v časti späťvzatia zastavené a v prevyšujúcej časti o zaplatenie 80 842,50 Sk s príslušenstvom bol nárok sťažovateľky vylúčený na samostatné konanie, ktoré je v súčasnosti vedené na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20 C 628/98 a do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu toto

konanie nebolo právoplatne skončené, i keď podľa názoru sťažovateľky neexistujú žiadne právne prekážky, aby sa tak stalo.

Sťažovateľka považuje vec *„po právnej stránke za jednoduchú, pretože bez ohľadu na to, či je posudzovaná podľa Občianskeho alebo Obchodného zákonníka, ide o konsenzuálny záväzkový vzťah, z ktorého obom jeho účastníkom vyplývajú konkrétne práva a povinnosti. Za zložitú a náročnú nie je možné považovať vec ani po stránke skutkovej a dôkaznej a to napriek tomu, že v priebehu konania dochádzalo k opakovanému navrhovaniu svedeckých dôkazov, čomu však podľa môjho názoru mohol súd do značnej miery predísť pri dôslednom dodržiavaní § 114 O. s. p.“*

Sťažovateľka ďalej uviedla, že ako účastníčka konania sa správala tak, aby nedala príčinu na pomalý postup súdu.

Pri hodnotení postupu súdu sťažovateľka poukázala na chronológiu úkonov okresného súdu, pričom podľa jej názoru k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní došlo *„neefektívnym určovaním termínov pojednávani, opakovaným výsluchom účastníkov a svedkov, takže tým celkom stratilo zmysel, že súd do tohto dňa prejednával vec na 22 pojednávaniach. Popri tom však napríklad v období (...) od 28. januára 1998 do 4. novembra 1998, od 13. júna 2001 do 5. decembra 2001, od 11. februára 2002 do 17. októbra 2002 a od tohto dátumu súd dosiaľ nekonal napriek tomu, že tomu nebránila žiadna právna alebo iná prekážka.“*

Sťažovateľka uviedla, že neprimeraná dĺžka tohto konania znamená pre ňu ujmu okrem iného aj z toho dôvodu, že žalovanému poskytla obnos na úpravu bytu z pôžičky poskytnutej Slovenskou sporiteľňou ako stavebný úver. V súvislosti s tým je nútená teraz platiť vysoké úroky aj za obnos, ktorý jej má zaplatiť žalovaný. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodnila citeľnými následkami, ktoré pre ňu dlhotrvajúci spor má. Za primerané považovala primerané finančné zadosťučinenie vo výške 125 000 Sk. Sťažovateľka pôvodne navrhla, aby ústavný súd vo veci vyniesol tento nález:

„Okresný súd Košice II v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 20 C 628/98 porušil právo JUDr. A. M. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, zaručené čl. 48 ods. 2/ Ústavy SR a čl. 6 ods. 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke náhradu trov jej právneho zastúpenia.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke z titulu primeraného finančného zadostučinenia 125 000,- Sk.“

V rámci prípravy pojednávania sa na základe žiadosti ústavného súdu k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. V. K., listom z 1. júla 2003 sp. zn. Spr. 790/03 a právny zástupca sťažovateľky vyjadrením doručeným ústavnému súdu 31. júla 2003.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že napadnuté konanie sp. zn. 20 C 628/98 sa začalo 16. apríla 1998, a to nadobudnutím právoplatnosti uznesenia č. k. 30 C 659/95-98 z 28. januára 1998. Ďalej chronologicky poukázal na pojednávania, ktoré sa v danej veci uskutočnili, pričom poukázal na to, že sťažovateľka sa na pojednávaniach 20. septembra 2000 a 16. októbra 2000 nezúčastnila.

Posledný úkon bol vo veci vykonaný 13. júna 2003, keď konajúci sudca vyzval účastníkov konania na oznámenie skutočností potrebných pre ďalšie konanie.

Z chronológie vykonaných úkonov predseda okresného súdu vyvodil, že „*súd v danom konaní postupoval priebežne a dlhšie časové intervaly, ktoré uplynuli od posledného pojednávania vo veci, boli spôsobené enormným nárastom počtu napadnutých vecí do súdnych oddelení sudcov rozhodujúcich na občianskoprávnom úseku, teda aj JUDr. M. P., ktorému bola predmetná vec pridelená, ako aj súdneho oddelenia sudcu Mgr. R. P., ktorému po nástupe do funkcie v apríli 2003 bolo pridelených asi 650 nevybavených vecí.*“

Predseda okresného súdu sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, že v danom konaní nejde o právne ani skutkovo zložitú vec, „*a to s prihliadnutím na skutočnosť, že v samotnej sťažnosti uvádza, že v priebehu konania dochádzalo k opakovanému navrhovaniu dôkazov, ktoré bolo potrebné vykonať.*“

Sťažovateľkou požadované finančné zadostučinenie považuje predseda okresného súdu za značne neprimerané i vzhľadom na tri základné hodnotiace kritériá, na ktoré ústavný súd pri rozhodovaní prihliada.

Právny zástupca sťažovateľky k vyjadreniu predsedu okresného konštatoval, že niet dôvodu na korekciu alebo inú úpravu argumentov uvedených v sťažnosti. Netvrdí, že

v predmetnej veci vykonal okresný súd málo úkonov, je však toho názoru, že „úkony ním vykonané možno označiť ako typicky neefektívne. S poukazom na § 43 a § 100 O. s. p. mohol Okresný súd vec skončiť aj bez týchto úkonov.“ K dvom neprítomnostiam sťažovateľky na pojednávaní upresnil, že išlo o neprítomnosti ospravedlnené. Navyiac právny zástupca sťažovateľky zaujal stanovisko, že „pri takom množstve zbytočných pojednávaní ani objektívne nemožno čakať, že účastník bude spôsobilý na každé jedno z nich sa dostaviť.“

K súčasnému priebehu konania právny zástupca sťažovateľky uviedol, že napriek skutočnosti, že sú priet'ahy v konaní napadnuté na ústavnom súde, vo veci sa naďalej nekoná plynule.

Vzhľadom na „aktuálnu situáciu v základnom spore“ právny zástupca sťažovateľky navrhol, aby ústavný súd

„1/ prikázal Okresnému súdu Košice II, aby vo veci 20 C 628/98 neodkladne konal,
2/ priznal sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie vo výške 200.000,- Sk,
3/ priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 13.194,- Sk.

Uvedené trovy právneho zastúpenia v prípade ich priznania nech je Okresnému súdu prikázané zaplatiť na účet: JUDr. T. Š., Slovenská sporiteľňa, a. s., pobočka Košice, č. ú. 82179517/0900, var. symbol 12003 do 15 dní od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúcich súdnych spisov ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20 C 628/98:

Sťažovateľka podala 18. júla 1995 bývalému Obvodnému súdu Košice 2 žalobný návrh na zaplatenie 95 834,50 Sk s prísl. proti žalovanému Ing. L. P., stavebno–obchodná firma, z titulu bezdôvodného obohatenia (preplatku za vykonané stavebné práce) a z titulu škody vzniklej vadným plnením. Konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 30 C 659/95.

Dňa 16. apríla 1998 nadobudlo právoplatnosť uznesenie č. k. 30 C 659/95-63, ktorým okresný súd pripustil späťvzatie žaloby o zaplatenie 14 992 Sk a konanie v tejto časti zastavil. Konajúci okresný súd žalobu v časti o zaplatenie 80 842,50 Sk s 18 % úrokom z omeškania od 1. septembra 1994 až do zaplatenia, ako aj trovy konania vylúčil na samostatné konanie, ktoré sa vedie pod sp. zn. 20 C 628/98.

Dňa 4. novembra 1998, 20. januára 1999 a 17. marca 1999 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie.

Dňa 27. apríla 1999 sťažovateľka podala vo veci „upresnenie žaloby a konečný návrh“.

Pojednávanie z 8. septembra 1999 bolo odročené na 13. september 1999, keď okresný súd vyniesol vo veci rozsudok, ktorým vyhovel návrhu sťažovateľky.

Dňa 6. októbra 1999 konajúci sudca požiadal o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia.

Dňa 25. októbra 1999 bola podaná opätovná žiadosť sudcu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku z dôvodu čerpania dovolenky. Predseda okresného súdu tejto žiadosti vyhovel a predĺžil lehotu na písomné vyhotovenie rozsudku z 13. septembra 1999 do 15. novembra 1999.

Dňa 23. novembra 1999 žalovaná strana podala odvolanie proti uvedenému rozsudku okresného súdu.

Dňa 30. novembra 1999 okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie, ako aj na vyjadrenie k odvolaniu.

Dňa 28. decembra 1999 sťažovateľka podala vyjadrenie k odvolaniu.

Dňa 31. januára 2000 bol spis doručený Krajskému súdu v Košiciach, aby rozhodol o predmetnom odvolaní.

Dňa 30. júna 2000 Krajský súd v Košiciach bez nariadenia pojednávania uznesením č. k. 16 Co 40/00-40 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dňa 4. augusta 2000 bol predmetný spis vrátený okresnému súdu.

Pojednávania vytyčené na 20. september 2000 a 16. október 2000 boli aj pre ospravedlnenú neúčast' sťažovateľky odročené.

Na pojednávaniach 6. novembra 2000, 27. novembra 2000 a 19. marca 2000 boli opakovane vypočutí predovšetkým účastníci konania pred okresným súdom.

Dňa 18. apríla 2001, 7. mája 2001, 28. mája 2001 a 13. júna 2001 sa uskutočnili vo veci pojednávania, pričom posledné pojednávanie bolo odročené na neurčito.

Dňa 5. decembra 2001 bolo vo veci pojednávanie, ktoré sa odročilo na 14. január 2002 za účelom predvedenia a vypočutia svedka.

Uznesením z 10. decembra 2001 okresný súd nariadil, aby svedok I. Č. bol predvedený Obvodným oddelením Policajného zboru Košice na deň 14. január 2002.

Dňa 14. januára 2002, 21. januára 2002 a 11. februára 2002 sa uskutočnili vo veci pojednávania, z ktorých posledné bolo odročené na neurčito za účelom ďalšieho, aj znaleckého dokazovania.

Dňa 17. októbra 2002 okresný súd vyzval účastníkov konania, aby špecifikovali otázky, ktoré má zodpovedať súdny znalec.

Právni zástupcovia účastníkov konania v dňoch 29. októbra 2002 a 8. novembra 2002 oznámili okresnému súdu, na aké otázky by sa mal znalec v danej veci zamerať.

Dňa 13. júna 2003 konajúci sudca vyzval účastníkov konania na oznámenie skutočností potrebných pre ďalšie konanie.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (a obdobne aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru), sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 628/98 došlo k porušeniu práva

sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že predmetné konanie sa začalo 18. júla 1995 (pôvodne bolo vedené pod. sp. zn. 30 C 659/95), pričom na tejto skutočnosti nič nezmenilo ani vylúčenie časti žaloby na samostatné konanie, ktoré sa v súčasnosti vedie pod sp. zn 20 C 628/98.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o zaplatenie 80 842,50 Sk s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia (preplatku za vykonané stavebné práce) a z titulu škody vzniklej vadným plnením v danej konkrétnej veci predstavuje určitý stupeň zložitosti súvisiaci s náročným zisťovaním skutkového stavu aj znaleckým dokazovaním. Vzhľadom na doterajší priebeh konania ústavný súd môže pripísať jeho zdĺhavý priebeh čiastočne aj na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

2. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil takú závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým konštatuje, že v napadnutom konaní sa uskutočnilo posledné pojednávanie vo veci 11. februára 2002, pričom od tohto dňa až do zapožičania spisu ústavnému súdu, teda do 9. júla 2003, počas takmer sedemnástich mesiacov neboli vykonané vo veci efektívne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako žalobkyňa počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). Už uvedenú dobu nečinnosti okresného súdu, ale aj obdobie od 16. apríla 1998 do 4. novembra 1998 (viac ako šesť mesiacov), obdobie od 13. júna 2001 do 5. decembra 2001 (takmer šesť mesiacov), keď bol okresný súd bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, treba považovať za zbytočné prietahy v konaní. K týmto prietahom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu. Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť prietahy, nemožno

akceptovať. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal riešiť, ako aj množstvo nerozhodnutých vecí nemôžu byť na ťarchu účastníka konania a nemajú povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. (...) Ústavný súd už viackrát konštatoval, že nadmerné množstvo vecí nezbavuje súd ani štát zodpovednosti za plynulosť súdneho konania (...). (Pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančného zadosťučinenie vo výške 200 000 Sk, ktoré odôvodnila aj *„citelnými následkami, ktoré pre ňu dlhotrvajúci spor má.“*

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky považuje za primerané vo výške 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zabezpečenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 13 200 Sk z dôvodu trov jej právneho zastúpenia advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 4.

Náhrada sa priznala za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia z 20. januára 2003, podanie sťažnosti zo 6. februára 2003 a vyjadrenie z 28. júna 2003) v hodnote po 4 270 Sk (základom pre výpočet výšky odmeny za úkon právnej služby bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2002 vo výške 12 811 Sk) a k tomu trikrát náhrada režijného paušálu po 128 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2003